

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413213668
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1413213668.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: B. N., N..V..Q., Q. N. Š. XX, G., IČO: 44 344 171, zastúpený AK DVORECKÝ & PARTNERS, s.r.o., Grosslingova 50, Bratislava, IČO: 35 967 421 proti žalovanému: F. M. A., J. X.X.XXXX, G. H. X, G., zastúpený AK Kovár a partneri s.r.o., so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, IČO: 50 971 662, o zapl. 30.000 eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30.4.2018, č. k. 9C/278/2014-239, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku **p o t v r d z u j e .**
- II. Vo výroku o trovách konania sa napadnutý rozsudok mení tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov prvoinštančného konania.
- III. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 30.000 eur s úrokom z omeškania 8,75% ročne od 1.10.2012 do zaplataenia, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol; žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%; zrušil platobný rozkaz č.k. 25Ro/2229/2013-26 zo dňa 22.9.2014.

2/ V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na skutkové zdôvodnenie žaloby, podľa ktorého žalovaný ako dlžník uzavrel dňa 6.8.2012 so spoločnosťou G. U. A. N..V..Q., zmluvu o pôžičke na základe ktorej táto spoločnosť ako veriteľ poskytla žalovanému pôžičku v sume 30.000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnutú pôžičku vrátiť do 30.9.2012. Žalovaný svoj záväzok nesplnil. Dňa 18.6.2013 uzavrela spoločnosť G. U. A. N..V..Q., ako postupca so žalobcom ako postupníkom Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému v sume 30.000 eur spolu so všetkým príslušenstvom na žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul obsah procesnej obrany žalovaného, ktorý tvrdil, že zmluva o pôžičke je simulovaný právny úkon, nakoľko jej uzavretie dňa 6.8.2012 bolo sprevádzané nedostatkom skutočnej vôle na strane oboch zmluvných strán. Podľa žalovaného sa poskytnutím finančných prostriedkov zo strany G. U. A. N..V..Q., táto spoločnosť mala podieľať ako obchodný partner na investičnom projekte žalovaného realizovaného prostredníctvom spoločnosti M. N..V..Q., pričom suma 30.000 eur, ktorá bola predmetom údajnej zmluvy o pôžičke mala predstavovať finančný vklad G. U. A. N..V..Q., do spoločného podnikania so žalovaným za čo mal byť žalobcovi poskytnutý 49% - ný obchodný podiel v spoločnosti M. N..V..Q., (obchodná spoločnosť žalovaného). Z tohto titulu vystavila aj spoločnosť agrimon s.r.o., dňa 3.7.2012 spoločnosti G. U. A. N..V..Q., faktúru č. XXXXXXXXXX. Uvedená faktúra nebola nikdy zo strany žalobcu uhradená, aj

napriek tomu, že za účasti dcéry žalovaného M. S. O.šlo o tom k ústnej dohode medzi žalovaným a F. H. Z., konajúcim v mene G. U. A. N..V..Q.. Podľa žalovaného je s ohľadom na túto skutočnosť finančná pôžička vo výške 30.000 eur sprevádzaná nedostatkom vážnosti vôle na strane oboch zmluvných strán a zmluva o pôžičke ako simulovaný právny úkon je pre nedostatok potrebnej vôle subjektov absolútne neplatná.

3/ Súd prvej inštancie ďalej zhrnul svoje skutkové zistenia, že žalovaný ako dlžník uzavrel dňa 6.8.2012 so spoločnosťou G. U. A. N..V..Q., so sídlom V. XX, J. zmluvu o pôžičke, na základe ktorej spoločnosť G. U. A. N..V..Q., ako veriteľ poskytla žalovanému pôžičku v sume 30.000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnutú pôžičku vrátiť do 30.09.2012. Žalovaný svoj záväzok ani len čiastočne nesplnil. Prevzatie peňazí žalovaným nebolo v konaní sporné. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na svedeckú výpoveď F. H. Z. M. S.. M. S. (viď ods. 16, 17 napadnutého rozsudku).

4/ Súd prvej inštancie, odkazujúc na § 657 Obč. zák., ďalej skonštatoval, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností vyplývajúcich z právneho vzťahu vzniknutého zo zmluvy o pôžičke, keď reálne odovzdanie peňazí a prevzatie peňažnej sumy žalovaným vyplýva z výpisu z účtu vedeného v peňažnom ústave. Pokiaľ išlo o námietky žalovaného, že zmluvu o pôžičke podpísal ako fyzická osoba na nátlak F. H. Z., že sa jednalo len o simulovaný právny úkon, ktorý pre nedostatok potrebnej vôle subjektov trpí vadou absolútnej neplatnosti, súd prvej inštancie uviedol, že výsledky vykonaného dokazovania tomuto záveru nenasvedčujú. Výsluchom svedka F. H. Z. mal za preukázané, že predmetné finančné prostriedky boli žalovanému poukázané ako fyzickej osobe, na jeho osobný účet a na jeho osobné potreby. Okolnosť na aký účel finančné prostriedky žalovaný skutočne použil, či na svoje súkromné účely, alebo ich poukázal tretej osobe, konkrétne spoločnosti W. F. F. registrovanej na Seychely, údajne zastúpenej O. S. vyhodnotil s ohľadom na predmet sporu ako nepodstatné. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že žalovaný predmetné peňažné prostriedky prevzal, tieto bol povinný spoločnosti G. U. A. N..V..Q., v dohodnutej dobe vrátiť, čo sa nestalo, pričom žalovaný túto skutkovú okolnosť ani netvrdil. Vykonaným dokazovaním nemal súd prvej inštancie preukázané ani to, že by povinnosť žalovaného vrátiť spoločnosti G. U. A., N..V..Q., predmetné finančné prostriedky zanikla iným spôsobom, resp. že by táto povinnosť vôbec neexistovala. Keďže vrátenie predmetnej pôžičky v konaní preukázané nebolo, súd prvej inštancie nároku žalobcu na zaplatenie sumy 30.000 eur vyhovel.

5/ O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 ods. 1 NV č. 87/1995 Z.z. Ozrejmil, že žalovaný bol povinný poskytnuté finančné prostriedky právnenému predchodcovi žalobcu vrátiť do 30.9.2012 a preto sa dňom 1.10.2012 dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Dodal, že ku dňu 1.10.2012 činila výška základnej úrokovej sadzby ECB 0,75%, s pripočítaním 8 percentuálnych bodov tak výška úrokov z omeškania k 1.10.2012 činila 8,75% ročne. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,05% denne z dlžnej sumy od 1.10.2012, tento súd prvej inštancie nevyhodnotil ako zmluvne dohodnutú zmluvnú pokutu, a to s poukazom na obsah zmluvy o pôžičke, kde sa výslovne uvádza, že tento nárok predstavuje úrok z omeškania. V tejto súvislosti odkázal aj na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde sa v čl. I. bod 2 uvádza, že pre prípad omeškania si zmluvné strany dohodli úrok z omeškania vo výške 0,05% z nesplatennej sumy pôžičky za každý deň omeškania do zaplatenia a zohľadniac uvedené v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a plne procesne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7/ Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a napadol ním jeho vyhovujúci výrok a výrok o trovách konania. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, alternatívne aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne. Dôvodil, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočniť procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vecne argumentoval tým, že zo skutkového stavu uvedeného v priebehu konania podporeného predloženými dôkazmi je nepochybné, že práve žalovaný je subjektom, ktorý v celkovom kontexte tvrdení a dôkazov zo strany F. H. Z. ako konateľa spol. G. U. A. N..V..Q. - údajného pôvodného nositeľa nároku uplatneného v tomto konaní proti

žalovanému a O. S. premysleným spôsobom podvedený a uvedený do omylu, na konci ktorého žalobca od neho žiada uhradiť peňažnú čiastku, ktorú žalovaný od spoločnosti F.. Z. nielenže nikdy nežiadal, ale ani nepoužil na osobné účely a tieto nezuzižkoval na vlastné záujmy, nakoľko ich preukázateľne previedol obratom na účet iného subjektu a za iným účelom. Vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam prejednávanej veci žalovaný v odvolaní zopakoval svoje skutkové tvrdenia uvedené v rámci svojej procesnej obrany, konkrétne že začiatkom roka 2012 bol p. S. ako zástupcom spol. UTI kontaktovaný so žiadosťou o poskytnutie sumy 30.000 eur na uhradenie počiatočných nákladov projektu prv než spol. UTI uvoľní požadované prislúbené finančné prostriedky. Aj napriek tomu, že takáto požiadavka nebola uvedená v podmienkach zaobstarania investície od spol. UTI, ani v uzavretej investičnej zmluve, F.. Z. sa sám ponúkol, že on ako subjekt, ktorý sa chce a má podieľať na celom investičnom projekte spol. M., N..V..Q., požadované finančné prostriedky v sume 30.000 eur poskytne do projektu prostredníctvom svojej spol. G. U. A. N..V..Q.. Dodal, že na podporu tejto argumentácie predložil súdu prvej inštancie ako dôkaz e-mailovú komunikáciu medzi žalovaným a F.. Z. týkajúcu sa obstarania finančných prostriedkov pre spol. M., N..V..Q., a za týmto účelom inicioval podpis sprostredkovateľskej zmluvy medzi žalovaným a spol. G. U. A. N..V..Q., v súvislosti so spoločnosťou realizujúcou projekt O. a zároveň namietol, že s týmto dôkazmi sa súd prvej inštancie nezaoberal. Rovnako v priebehu konania predložil faktúru č. XXXXXXXXXX zo dňa 3.7.2012, ktorú po vzájomnej dohode vystavila spol. M. N..V..Q. pre G. U. A. N..V..Q., na sumu 30.000 eur, ktorej úhrada mala predstavovať prislúbený kapitál F.. Z. do pripravovaného projektu spol. M. N..V..Q.. Po uvedených udalostiach malo dôjsť k uzavretiu údajnej zmluvy o pôžičke podľa ust. § 657 a nasl. Obč. zák. medzi žalovaným ako dlžníkom a spol. G. U. A. N..V..Q., ako veriteľom, na základe ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáhal zaplatenia sumy 30.000 eur s prisl. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že suma 30.000 eur uhradená, resp. poukázaná žalovanému predstavovala vklad F.. Z. prostredníctvom svojej spol. G. U. A. N..V..Q., do celého projektu a v žiadnom prípade nie pôžičku pre žalovaného ako fyzickú osobu. Poskytnuté finančné prostriedky však žalovaný v rovnaký deň ako mu boli poukázané na jeho účet obratom previedol na účet spol. W., a to sumu vo výške 20.000 eur a postupne v ďalších čiastkách v súlade s dohodou F.. Z., čo v priebehu konania spoľahlivo preukázal prevodnými príkazmi. Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu namietajúcu nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, žalovaný dôvodil, že predmetná zmluva o pôžičke je simulovaný právny úkon, ktorý pre nedostatok potrebnej vôle subjektov trpí vadou absolútnej neplatnosti. V predmetnom prípade by preto mal platiť zastieraný právny úkon spočívajúci vo vklade spol. G. U. A. N..V..Q., do spoločnej investície spol. M., N..V..Q., v súlade s pôvodnou dohodou žalovaného s Ing. Juríkom, ktorý v danom čase konal v mene spol. G. U. A. N..V..Q., pričom zmluva o pôžičke uzatvorená v dôsledku omylu (§ 49a Obč. zák.). V tomto prípade išlo nepochybne o omyl týkajúci sa právneho dôvodu, nakoľko vôľa konajúcej osoby (žalovaného) bola zameraná na iný právny úkon ako na uzavretie zmluvy o pôžičke a žalovaný nikdy o poskytnutie pôžičky spol. G. U. A. nežiadal. Žalovaný podpisom zmluvy o pôžičke neprejavil vôľu požiadať spol. G. U. N..V..Q., o pôžičku, ale prejavil vôľu vyjadrujúcu súhlas s prijatím sumy 30.000 eur vo forme vkladu spol. G. U. A. N..V..Q., do spoločného projektu so žalovaným ako odplatu, za ktorý nadobudne spol. G. U. A. N..V..Q., podiel na uvedenom spoločnom projekte vo výške 49%. Odvolateľ v tejto súvislosti namietal, že súd prvej inštancie svoj právny záver o platnosti údajnej zmluvy o pôžičke a vzniku nároku žalobcu na základe tejto zmluvy odvodzuje výlučne od výpovede svedka F.. Z. ako osoby zainteresovanej do celého sledu udalostí. Napriek tomu, že tvrdenie Ing. Juríka boli v konaní vyvrátené výsluchom S.. M.. S. aj ním, súd prvej inštancie v zmysle bodu 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku mal za preukázané, že peňažné prostriedky v sume 30.000 eur mali ísť na jeho osobnú potrebu. Takýto spôsob vyhodnotenia dôkazov považuje za arbitrárny. Odvolateľ ďalej dôvodil, že napadnutý rozsudok nemá náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 C.s.p., keď v odôvodnení rozsudku chýba vysporiadanie sa s jeho zásadnou právnou argumentáciou, že zmluva o pôžičke je neplatným právnym úkonom, čím mal súd prvej inštancie porušiť právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, hoci v časti uplatnenej zmluvnej pokuty žalobu zamietol. Z uvedeného dôvodu považuje tento výrok za nesprávny, keď správne mal súd prvej inštancie s prihliadnutím na zamietnutie žaloby v časti zmluvnej pokuty náhradu trov konania percentuálne rozdeliť medzi strany sporu zohľadňujúc mieru úspechu v predmetnom konaní.

8/ Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K odvolacej argumentácii žalovaného uviedol, že nejde o žiadne nové tvrdenia ani dôkazy, ale len o opätovné zhrnutie svojej argumentácie prednesenej pred súdom prvej inštancie, ktorú však dôkazne nepreukázal.

9/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej vyhovujúcej časti vecne správny. Odvolací súd sa stotožňuje s nosnými dôvodmi tejto časti napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

10/ Na zdôraznenie správnosti napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Obč. zák., ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie požičanej sumy má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa (žalobcu) vyplýva dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe tejto zmluvy odovzdal žalovanému finančné prostriedky (viď aj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4520/2007). V prejednávanej veci uvedené bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu žalobca uniesol. Žalobca totiž v konaní tvrdil a dôkazne preukázal, že dňa 7.8.2012 jeho právny predchodca poukázal na účet žalovaného na podklade písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 6.8.2012 sumu 30.000 eur (§ 657 Obč. zák.), keď samotné odovzdanie peňazí nebolo medzi sporovými stranami sporné. Úlohou žalovaného v rámci prednesenej procesnej obrany bolo následne dôkazne preukázať svoje skutkové tvrdenie, že dôvod platby 30.000 eur na jeho súkromný účet bol iný ako pôžička, a že zmluva o pôžičke bola simulovaným právnym úkonom, čo sa mu však v konaní nepodarilo. Dcéra žalovaného svedkyňa S.. M. S. sa k listine - zmluve o pôžičke, ktorá je predmetu sporu, vyjadriť nevedela; vypovedala len, že sa zúčastnila stretnutia, ktoré sa malo konať niekedy v roku 2012 v Nitre, na ktorom p. Z. požiadal jej otca o 50% podiel vo firme M., N..V..Q., (viď zápisnica zo súdneho pojednávania zo dňa 14.6.2016 na č.l. 104). Uvedené svedectvo a napokon ani predložená skypová komunikácia z obdobia máj 2015 - september 2016 medzi žalovaným a treťou osobou - p. S. (č.l. 142 a nasl.) a e-mailová komunikácia medzi žalovaným a svedkom Juríkom z obdobia marec 2012- máj 2012 jednoznačne nepreukazuje tvrdenie žalovaného, že uzavretie zmluvy o pôžičke predstavovalo simulovaný právny úkon, ktorý pre nedostatok potrebnej vôle subjektov trpí vadou absolútnej neplatnosti, a že konal v omyle. Ani odvolací súd nemohol na podklade predložených dôkazov uveriť jeho tvrdeniu o právnom titule platby 30.000 eur; pokiaľ by totiž právny predchodca žalobcu poskytol sumu 30.000 eur na kúpu 50% - ného obchodného podielu vo firme žalovaného - M., N..V..Q., nebol dôvod neuzatvoriť zmluvu o prevode obchodného podielu podľa (§ 105 a nasl. Obch. zák.), alebo iný typ zmluvy (napr. zmluvu o spolupráci). Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že výsledky vykonaného dokazovania nenasvedčujú tvrdeniu žalovaného, že zmluvu o pôžičke podpísal pod nátlakom, pri absencii jeho slobodnej vôle; pričom skutočnosť, že tieto peniaze následne poukázal tretej osobe - O. S. (resp. jeho spoločnosti registrovanej na Seychelách), ktorého svedeckú výpoveď napokon vykonať odvolal, je pre prejednanú vec bezpredmetná. Pokiaľ ide o faktúru č. XXXXXXXXXX zo dňa 3.7.2012, v konaní pred súdom prvej inštancie nebola preukázaná ani existencia dohody ohľadom jej vystavenia so spol. G. U. A., N..V..Q., Ak totiž predmetná spoločnosť túto čiastku žalovanému dlžila na podklade relevantných dôkazov, mal možnosť ju vymáhať.

11/ Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (ods. 21) zrozumiteľne uviedol, z akého dôvodu (išlo o dôkaznú núdzu) neuveril tvrdeniu žalovaného, že zmluvu o pôžičke uzavrel pod nátlakom a v omyle s absenciou jeho slobodnej vôle, aj to, a z akých dôvodov považoval uplatnený nárok za preukázaný. Z tohto pohľadu potom nemožno uzavrieť, že napadnutý rozsudok je arbitrárny pre nedostatok relevantných dôvodov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá sporová strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12/ Odvolací súd dodáva, že civilné sporové konanie sa spravuje zásadou formálnej pravdy, súd teda nezisťuje skutočný stav veci ale vychádza z tvrdení strán sporu, hoci pri uplatnení určitých materiálnych korektívov (napríklad súd môže vykonať dôkaz z verejných registrov a zoznamov, ak z nich vyplýva, že tvrdenie strany nezodpovedá skutočnosti). Účelom zásady formálnej pravdy je, okrem iného, umožniť súdu rozhodnúť spor práve v prípadoch, kedy strana neuniesla bremeno tvrdenia alebo bremeno dôkazu. Z uvedeného dôvodu potom nebolo úlohou súdu prvej inštancie zisťovať pravdu, pretože to presahuje

jeho úlohu v civilnom sporovom konaní, ale zisťovať skutkový stav vecí, a to na základe dôkazov produkovaných sporovými stranami.

13/ Pokiaľ ide o napadnutý výrok o trovách konania, z obsahu žalobného petitu (č.l. 20) vyplýva, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata istiny 30.000 eur, úrokov z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej sumy od 1.10.2012 do zaplata a zmluvnej pokuty vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania od 1.10.2012 do zaplata. V časti istiny 30.000 eur a jej príslušenstva (úrokov z omeškania, § 121 ods. 3 Obč. zák.) bol žalobca plne úspešný. Žalovaný bol zas úspešný vo vzťahu k nároku na zaplata zmluvnej pokuty 0,05% denne z dlžnej sumy 30.000 eur, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá. V tejto časti súd prvej inštancie totiž konštatoval nedostatok vecnej legitimácie žalobcu dôvodiac, že predmetom postúpenia pohľadávky boli úroky z omeškania, nie zmluvná pokuta (ako zabezpečovací inštitút podľa § 544 Obč. zák., poznámka odvolacieho súdu), a tiež neexistenciou platnej dohody ohľadom zmluvnej pokuty. Z pohľadu samotnej výšky nároku na zmluvnú pokutu, táto činila sumu 5.475 eur ročne (0,05% denne, t.j. 18,25% ročne zo sumy 30.000 eur). Výška takto uplatneného nároku za obdobie od 1.10.2012 do 30.4.2018 (dátum rozhodnutia súdu prvej inštancie) činila cca. 30.120 eur, pričom v tejto časti bola žaloba právoplatne zamietnutá. Nemožno teda uzavrieť, že žalobca mal vo veci plný úspech, keďže bol neúspešný v časti uplatnenej zmluvnej pokuty, ktorá bola samostatným nárokom, navyiac vo výške takmer zhodnej s výškou uplatňovanej istiny. Z tohto dôvodu je namieste záver, že obe sporové strany boli v konaní úspešné len čiastočne a to v rovnakom rozsahu. Vo výroku o trovách konania preto nie je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny.

14/ Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2 C.s.p.).

15/ O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a vzhľadom na čiastočný úspech odvolateľa vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo (§ 252 ods. 2 C.s.p.).

16/ Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá nebol napadnutý odvolaním a preto nadobudol právoplatnosť.

17/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou